

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(Ἀποόπασμα ἐξ ἐκδοθησομένου διηγήματος)

Γλυκεῖα ζωὴ ἡ ζωὴ τῶν παιδικῶν ἡμῶν χρόνων, τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς νεότητος. Κατὰ τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ σχολείου, μόνη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγάπη πληροῦσι τὴν καρδίαν μας. Δὲν ἔχομεν παρελθόν, οὔτε ἀποβλέπομεν εἰς τὸ μέλλον. Τρέφεται ἡ ὑπαρξίς μας ὑπὸ τῶν ἀγνωστικῶν σκέψεων. Ὡ! ὅχι, δὲν σκέπτεται ἀκόμη. Αἰσθάνεται μόνον, μόνον ἀγαπᾷ. Οἰαδῆποτε ἐντύψεις τοῦ ἔξω κόσμου, ἐν τῷ στήθει τῆς ἡλικίας ἐκείνης μεταβάλλει χροῖαν καὶ ὄλα, ὅλα εἶναι ὡσεὶ ἔκφρασις τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὡραίου. Κατοπτρίζεται αὐτὴ ἡ ψυχὴ μας εἰς ὅ, τι μᾶς περιβάλλει.

Καὶ ὅμως ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ τότε ἀκόμη, εἰς τὴν μόλις ἀνθίζουσαν νεότητά τοῦ ἐφήβου, δὲν ἤξεύρω πῶς, εὗρισκον ἐνίοτε εὐχαρίστησιν νὰ μένω μόνος καὶ νὰ καταλείπωμαι ἐπὶ πολὺ εἰς μακροὺς βεμβασμούς, ὡσεὶ ζητῶν ἄγνωστὴν τινα πόθον, ἀόριστον, μεμακρυσμένον. Ἐφύετο ἡ ψυχὴ μου ἄλλου, μακρὰν τῆς θορυβώδους συναναστροφῆς τῶν ὁμηλικίων μου, ὡσεὶ ἦτο ξένη πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἐκείνων, ξένη πρὸς τὴν χαρὰν, ἥτις ἀνέλαμπεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν.

Δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐτελείωσα τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς μου. Πόσῃν χαρὰν ἠσθάνθην διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀπολυτηρίου μου!

Ἄλλ' ἤμην πτωχός... Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀκολουθῶ ἀνωτέρας σπουδὰς. Ἠναγκάσθην νὰ δεχθῶ θέσιν γραμματέως εἰς ἐμπορικὸν γραφεῖον. Δὲν ἠσθάνομην τὴν ἐλαχίστην κλίσιν πρὸς τὸ ἐμπόριον. Πλὴν ὑπετάχθην εἰς τὴν ἀνάγκην. Ὁρφανὸς γονέων, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤμην βάρος θεοῦ μοῦ τινος πρὸς πατρός, ὅστις, μόλις ἀποζῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐκ τοῦ περιορισμένου ἐμπορίου του τῶν σιτηρῶν, ἐσκέφθη, εὐθὺς μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιακῶν μου σπουδῶν, νὰ μὲ συστήσῃ εἰς τὸν φίλον του κύριον Ἀμβρόσιον. Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος μὲ προσέλαβεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ χάρις εἰς τὴν σύστασιν τοῦ θεοῦ μου καὶ διότι εἶχεν ἀνάγκην βοηθοῦ. Ποσάκις, διαρκούσης τῆς ἐργασίας μου, ὑπέκλειπτον ὀλίγον χρόνον, ὀλίγον μόνον, ὅπως κρυφίως ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς ἡμιανεωγμένης συρτοθήκης τοῦ γραφείου μου, ἀναγινώσκω ἓνα τῶν ἀγαπητῶν μου ποιητῶν!

Παρήλθον οὕτω δύο ἔτη. Δεκαεννέα ἐτῶν. Ἀρχεται τότε ἐκτυλισσόμενον εἰς τὰ ὄμματα μας τὸ μέλλον μὲ τὰ λαμπρότερα καὶ μᾶλλον μαγευτικὰ χρώματα. Ὅμως, τὰ χεῖλη τὰ ἰδικά μου ἀποβάλλουσιν ἐνωρίς, ἐνωρίτατα τὸ μεδίδμα. Μόλις τὸ γνωρίζω. Τὸ αἰσθάνομαι μόλις,

ἐπανθίζον εἰς τὰ ὠχρὰ χεῖλη μου. Ὁχρὰ, ναί! Διότι ἤμην πάντοτε ἀσθενικός, παιδιόθεν, ὡσεὶ εἰς τὴν γέννησίν μου οὐδεμία παρίστατο μοῖρα, οὐδὲν ἄστρον ἔλαμπε, καὶ ἡ ζωὴ, ἥτις ἐφέρετο εἰς τὸ στήθος μου, ἦτο ζωὴ ἀναιμική, ἄρωστος, μαραμμένη ἐν αὐτῇ τῇ βλαστήσει. Μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπολέσας μικρὸς ἔτι πᾶν φίλτρον, πᾶσαν στοργήν, μόνον νὰ κλαύσω εἶχον ἐδῶ κάτω. Σὺ μόνος, Μάριε, μοὶ ἀπέμενες. Πλὴν, πάντοτε σχεδὸν ἦτο μακρὰν τοῦ ἀγαπῶντός σε Ἀνδρέου. Σὺ ἀνεπλήρου πᾶν αἶσθημα, καὶ μακρόθεν ἔτι, ἐν τῇ μονήρει μου ὑπάρξει.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὴν ἐργασίαν μου, ἔκαμνον μακρὸν περίπατον χάριν τῆς ὑγείας μου. Ἠγάπων πολὺ τὴν κίνησιν ἔξω, εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, μακρὰν τῆς πόλεως. Ἐπὶ ἡγαῖνον συχνὰ εἰς τὰς πέριξ τῆς Σμύρνης ἐξοχὰς καὶ ἐπλανώμην ἀνὰ τοὺς γύρω λόφους μόνος ἢ μὲ ἓνα μόνον φίλον. Ἐπειτα κεκμηκῶς ἐπέστρεφον εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἐκεῖ καθ' ἐσπέραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας μου, ἀνεγίνωσκον ἢ ἔγραφον... Ἐγραφον δι' αὐτόν. Δὲν ὠθοῦμην ὑπὸ φιλοδοξίας. Ἠθέλον μόνον νὰ ἀπολαύσω τῶν ὑψίστων ἐκείνων στιγμῶν, καθ' ἃς μετεφερόμην εἰς τὸν αἰθέριον κόσμον, ἐν πληροῇ ἡ ἀγάπη μόνη, ἡ ἀγάπη ἦν ἐπόθουν, καὶ τότε λησμονῶν τὴν μόνωσίν μου ἔπλαττον χιλίους κόσμους, εὐτυχίης...

Τότε ἐπέστρεψε καὶ ὁ Μάριος ἀπὸ μακροῦ ταξειδίου... Εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὴν ξένην χάριν ἐργασίας. Ἐκεῖνος ἦτο εὐθυμὸς πάντοτε. Ἴσως ἡ διετής του διαμονὴ εἰς τόπον, ὅπου πολὺ διασκεδάζουσι, συνέτεινεν εἰς τοῦτο. Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ μικρὸς ἀκόμη ἦτο ζωηρότερος ἐμοῦ. Ἦτο κατὰ δύο ἔτη πρεσβύτερός μου. Διήγομεν ὡς δύο αἵλοι. Φίλοι καὶ ἀδελφοὶ ὁμοῦ. Πόσῃν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθην τότε διὰ τὴν ἄφιξίν του. Πῶς ἀπλήστως ἤκουον τὴν ἀνδρικήν αὐτοῦ πλὴν πάντοτε μειλίχιον φωνήν. Ποτὲ δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ μὲ δυσχερестήσῃ. Ἠθέλεν, εἰ δυνατόν, νὰ ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὴν εὐφροσύνην ἥτις ἐπλήρου αὐτὴν καὶ τὴν δωρήσῃ εἰς ἐμέ. Καὶ μοῦ διηγείτο χίλια πράγματα τοῦ ταξειδίου του, νῆα δι' ἐμέ, διότι ἐγὼ δὲν εἶχον ἀκόμη ταξειδεύσει. Μικρὸς μόνον, δεκαέτης περίπου, εἶχον ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅποια ἦσαν πάντοτε ἐξωγραφημέναι ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὡς ὄνειρον, μὲ ἰδίον τι θέλητρον, καὶ ἔπειτα ἀκόμη ἀφ' οὗ εἶδον τόσας ἄλλας πόλεις.

Ἀκόμη δύο ἔτη. Δύο ἔτη μακρά, μονότονα, εὐχάριστα ἐνίοτε. Ἡ ὑγεία μου εἶχε βελτιωθῇ κατὰ πολὺ. Ὁ περίπατος, ἡ γυμναστική, ἡ τακτικὴ ζωὴ, ἡν διήγον, ἐπέρρωσαν τὸ ἀσθενὲς σῶμά μου. Ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις ἦτο ἡ ἐξοχή. Ἐνωρίς, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἔαρος, κατώκουν εἰς Γαλῆς-Τεπέ. Ἠγάπων τὴν

θάλασσαν καὶ τὰ βουνά. Ἐκεῖ εὗρισκον καὶ τὰ δύο. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων καλλονῶν τῆς φύσεως καὶ τοῦ καθαροῦ αἵματος, παρὰ τὴν αὐραν τῆς θαλάσσης, ἡσθανόμην ἐαυτὸν τόσον καλῶ, εὐθυμον. Ὅτε ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν, ἐπανέλαβον τὴν ἐν τῇ πόλει κατοικίαν μου. Τότε, δὲν ἐνθυμούμαι πῶς, νύκτα τινὰ ἐκρινὴν σχεδόν, παρὰ συρθείς ὑπὸ τινων ὁμηλικίων μου, ἔκαμα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐκδοτον εἰς τὰς ἀπολαύσεις ζωὴν τῆς νεότητος. Ἐπανῆλθον μετ' αὐτῶν. Ἐπειτα καὶ πάλιν, καὶ πάλιν. Καὶ ἐλησμόνου. Ἐλησμόνου τὴν ἡσυχον καὶ πλήρη ἀγάπης ιδεώδους ζωὴν μου. Οὕτως ἐνόμιζον τουλάχιστον. Εὐρον ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλας ἀπολαύσεις, ἐπαγωγότερας ἐκείνων, ἃς ἐζήτουν εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τοὺς βεμβασμούς, τὰς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ψυχῆς σιμά. Σιμά.. διότι δὲν ἡδυνάμην ἄλλως. Παντοῦ ἐπεζήτηουν τὸ ὥρατον ἐκεῖνο καὶ ἀγνὸν αἶσθημα, εἰς τὸ ὅποιον χαρίζομεν τὴν ὑπαρξίν μας ὅλην καὶ μᾶς χαρίζει τὴν ζωὴν.

Ὅλον μου τὸν μικρὸν μισθὸν ἐξώδευον ἀφειδῶς. Ἡ γυνὴ ἀπετέλει τὸ κέντρον τῶν σκέψεών

μου, ὅλων μου τῶν διασκεδάσεων. Ἐζῶν εἰς ἀτμόσφαιραν πάθους. Ἀπ' ἐνὸς ἡ ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς, αἱ διασκεδάσεις, τὰ δεῖπνα, ἐξ ἄλλου αἱ συγκινήσεις, οἱ φόβοι, ὁ ἔρωσ μετὰ τὰ χίλια θέληγῃ τῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχον κερδῆται 1000 φράγκα εἰς ἐν λαχείον τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἐκεῖνα ἔλαβον τὴν αὐτὴν τύχην. Ἐπεζήτηουν οὕτω τὴν λήθην τῆς ζωῆς εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους τῆς, εἰς τὴν μέθην ἣν προκαλεῖ.

Τὴν λήθην.. Ἄ! ἐγνώριζον καλῶς, ἡσθανόμην ἐδῶ, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ὅτι ἂν μίαν μόνον στιγμὴν ἔπαυον τὴν ζωὴν ἐκείνην τοῦ πάθους, θὰ μετέπιπτον εἰς τὴν μελαγχολίαν. Τὸ ἡσθανόμην τώρα πλέον ἢ ποτε. Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἦν διήγον, με ἔφερεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ὅμως πόσῃ εὐτυχίαν, ποῖαν ἀνακούφισιν ἡσθάνθη καὶ γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν, ὅτε φεύγων τοὺς ἀνόμους ἔρωτας, τὰς ἐορτάς, τὰς ἀγρυπνίας, ἐκλείσθην τέλος μόνος, ὁλόμνος, μετὰ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ σπουδαστηρίου μου καὶ ἡδυνήθην νὰ κλαύσω. Ἄ! πάσχει πολὺ ὅταν σφίγγεται ἡ καρδιά, κλείουσα ἐν αὐτῇ ὅλην τῆς τὴν δυστυχίαν.

Τότε εἶδον τὴν Δόραν.

KIMON MICHAILIDHS

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ε'.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. — Τὸ Βατοπαίδιον. — Τὰ κειμήλια. — Ἡ σημαία τοῦ Ἀνδρονίκου. — Τὰ ὁστὰ τῶν αὐτοκρατόρων. — Ἡ ἀναλλοίωτος χεῖρ. — Ἰδιόρρυθμον σύστημα. — Μοναστηριακὴ φιλοξενία. — Τὰ ἐρμάρια τοῦ ὁδοῦ. — Κουρὰ μοναχοῦ. — Ἡ Παναγία τῶν Ἰδίων.

Ἀπελθὼν τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἐπισκέφθην τὴν διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ οἶκμά του ἔχει μοναστικὴν ὅλως ἀπλότητα. Μέγα διβάνιον ἐρυθρόν, ἐφ' οὗ καθήμενος ὁκαλδὼν ἐθώπευε τὰς κινήμας τοῦ ὁ διοικητῆς, ἦτο ἡ μόνη ἐπίπλωσις. Ὁ καϊμακάμης, ὡς γνήσιος Ὁθωμανός, εἶχεν ἀριστερὰ αὐτοῦ τοποθετημένον τὸν ναργιλέν του καὶ δεξιὰ τὸν καφέ, ἀνανεούμενον εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν ξένου. Αἰθίοψ λυγρίζομενος καὶ σείων διὰ τοῦ τρόπου τούτου χαριέντως μακρὴν κυανόχρουν σαλιβάριον, πρὶν εἶτι καθήσω, μοῦ προσεκόμισε καφὲν καὶ ναργιλέν. Ἀκατάσχετος μὲ κατέλαβεν ὄρεξις νὰ καθήσω ὅπως ὁ καϊμακάμης καὶ νὰ ἀπολαύσω τὸ ἀρέψιμα τῆς Μόκας μὲ ὅλην τὴν ὀθωμανικὴν ἀνάπυσιν. Μόλις μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἐπιθυμία αὕτη καὶ ἀμέσως τὴν ἐπραγματοποίησα. Ἐν τῇ θέσει δὲ ταύτῃ, μὲ τὸ μακροῦτσι εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὸ κύπελλον αρωματώδους καφῆ εἰς τὸ πλευρόν μου καὶ ἐν συνομιλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία δὲν ἦτο μεγαλειτέρα τοῦ φλοίσβου τῶν ἀργυρῶν ναργιλέδων μας, ἐνόησα πῶς διέρχονται αἱ ὀθωμανικαὶ ὥραι ἄνευ σκέψεων, αἱ ὁποῖαι βαρύνουσι τὴν διάνοιαν καὶ μαραινέουσι τὴν ψυχὴν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτοῦ θαλά-

μου μοι ἐφάνη ὑπὸ ἐρυθρὰ παραπετάσματα ὅτι ἐκρύπτετο χαρῆμι, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπλούστατα ἀποκνήμα τῶν καπνῶν τοῦ ναργιλέ, καὶ τὸ ἐρυθρόν ἐκεῖνο παραπέτασμα οὐδὲν ἕτερον ἀπέκρυπτεν ἢ μόνον ὁδροχάας τοῦ καϊμακάμη.

Μετ' ὀλίγων ἡμερῶν διαμονὴν ἐν ταῖς Καρυαῖς ἀπῆλθον συνοδευόμενος ὑπὸ φίλου μου μοναχοῦ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν μονῶν, ἐκ τούτων δὲ πρῶτην ἐπισκέφθην τὴν τοῦ Βατοπεδίου. Ἡ ἀπὸ Καρυῶν εἰς Βατοπαίδιον ὁδὸς κατάφυτος ἐκ προαιωνίων λεπτοκαρυῶν εἶνε μαγευτικὴ τάτη. Ὁ ἀνερχόμενος τοὺς θυμωτερεῖς λόφους βλέπει μακρὰν κυανίζουσαν τὴν θάλασσαν διὰ μέσου τῶν ἐπανθούτων δένδρων. Μετὰ δῖωρον δὲ πορείαν φθάνει ὁ ὁδοιπόρος εἰς τὴν μονήν, ἥτις ὑψοῦται ὡς μεσαιωνικὸν φρούριον ἐπὶ τῆς κλιτύος μαγευτικοῦ λόφου, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου μικρὸς ὄρμος χρησιμεύει πρὸς φύλαξιν τῶν ἀλιευτικῶν πλοικαίων τῆς μονῆς. Οἱ φιλοξένοι μοναχοὶ μᾶς ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν εἴσοδον, ὁ δὲ πορτογάρος, ὑψηλὸς ὡς ἐλάττη μοναχός, μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμοὺς καὶ κοιτανθείσας παρειάς, ἐκόμισε πρὸς τὸ συμβούλιον τῆς μονῆς τὰ συστατικὰ γράμματά μου, πάραυτα δὲ σεβάσμιος πρε-